

Miklin kalajuhlaperinteen muistelu

Miklin kalastusseura järjesti kesäisin Kalajuhlat. Seura oli perustettu vuonna 1926 ja sen nimi muutettiin myöhemmin Miklin kalastuskunnaksi.

1933 Ensimmäiset kalajuhlat vietettiin Säämingin hiekoilla aavan Laatokan rannalla, josta oli hyvällä ilmalla näkymä mm. Valamoon. Ilma oli tyyni, tihkusadetta, väkeä kohtuullisesti etäisestä paikasta huolimatta. Tarjottiin mujesoppaa (muikku), jossa ei voita säästetty. Oli heinäkuu ja kalanpyyntiaika parhaimmillaan.

Ohjelmassa mikliläis-kansanedustaja Antti Halosen puhe, niin kuin usein myös seuraavilla juhlilla. Oli naulanlyöntiä ja ryhmäkuntien välinen köyden veto ym.

1934 Lauksaari. Ilma kaunis. Lama hellitti otetaan ja elpyminen selvästi havaittavissa. Väkeä entistä enempi, pääsymaksu taisi olla 5 mk, johon sisältyi kalasoppa. Erilaisia kilpailuja, joista veloitettiin pieni osanottomaksu, saaren ympärisoutu tervatuilla kalastajaveneillä, pystysalon mitta-arviointi. Myytävänä kaiken sortin herkkua, limonaa, jäätelöä ym. vetäen lapsiakin mukaan juhlille.

1935 Soukonniemessä Kiukkosensalmen suulla. Juhla tavanomainen, paikka tosin tuntui ahtaalta. Väkimäärä lisääntyi, pieni sadekuuro ei tahtia haitannut.

1936 Lehmusniemessä Majalahden ja Kiukkosenniemen puolivälissä. Oli hohtoa joka suhteen, kun Lahdenpohjan uimaseura näytti taitojaan, uimahyppyjä Venus-laivan yläkanalta, pituussukellusta, kilpauintia (myös mutasarjassa). Paikka kaunis, onnistuneet juhlut.

1937 Jälleen Lauksaari. Ohjelmassa entisten lisäksi vesisuksil-

la hiihto. Isäni lainasi "sukset" Kuokkaniemen asemapäälliköltä, tosin eivät paljon suksia muistuttaneet. Noin 2 metriä pitkät, 25x25 cm neliskanttiset fanerilaatikot, etupuolelta nousua, käret ei suiipot. Yläpuolelta edestä ja takaa yhteen sidotut "räpylät". Siitä tasatyöntöä ympäri saaren. Ajattelin järjestää Punkaharjun juhlissa esityksen nykypelillä, ei sopinut ohjelmaan, olisihan ollut 70-vuotistempaus, no sitten ensi kesänä.

1938 Ruotsinniemessä, josta upea näkymä joka taholle mm. Rukolaan päin. Paikka osoittautui onnistuneeksi, koska moottoriveneet olivat lisääntyneet tarviten "parkkipaikkoja", samoin Venus-laiva pääsi aivan kiinni kallioon, joka kävi laiturista. Väkeä entistä enempi, eivät olleet moneen vuoteen yksin mikliläisten kekkerit, väkeä saapui Lumivaarasta sekä Jaakkiman eri kylistä. Kalajuhlat olivat kesän tapahtuma, siihen aikaan maailma oli niin erilainen, huvitkin vähäiset ja niistä oltiin iloisia. Monet nuortenkin suhteet saivat alkunsa ja johtivat avioliittoon saakka.

1939 Ruotsinniemi vakiintui pitopaikaksi seuraavana kesänä. Nuorison mielipaikka, kun siitä oli helppo lähteä illalla "jatkoille" Lehmusniemen tanssilavalle Kokonniemeen. Ne jäivätkin sitten viimeisiksi juhliksi. 1940 kalajuhliin tulivat kuokkavieraat idästä etuajassa 30.11.1939.

Lohtuna meillä on vapaa isänmaa, jota kannattaa puolustaa.

2004 Kalajuhlat elvytettiin Sa-

Kalajuhlien keittomestarina toiminut Anja Tapanainen sai nauttia muiden keittämää kalasoppaa Itä-Karjalan opiston rannassa kesällä 2007.

vonlinnan Kankaisten saassa Pertti Tapanaisen ja kumppaneiden toimesta ja vietettiin kolmena kesänä samassa saassa.

2007 Kalajuhlaa vietettiin Itä-Karjalan Kansanopistolla Punkaharjulla Jaakkima-juhlien yhteydessä.

2008 Kalajuhlien aloittamisesta tulee 75 vuotta. Juhlien pitopaikka on vielä avoin. Toivoisi tultavan joukolla, ovathan maisemat kauniit ja Laatokkakin "kivenheiton" päässä – melkein.

Kiitos Pertti Tapanaiselle avustajineen, olette tehneet uhrautuvaa työtä. Jaksamisia teille seuraaville vuosille.

Viljo Kuismanen

Pertti Tapanainen varmisti kalasopan suolan kesällä 2006.

Karjalan luonto on arvokas aarre

"Haluan puhua siitä mitä tunnen ja mihin omat luontokokemukseni liittyvät"

Ihmisen suhde luontoon syntyy lapsuudessa ja rikastuu koko elämän ajan. Oma voimallisin ja ehkä yksi ensimmäistä lapsuusmuistoistani liittyy läheisesti Laatokan Karjalan vehreän luonnon reunamiin, perheeni kesäpaikkaan Parikkalassa. Siellä lapsena kiersin mökimme taa suurten puiden valtakuntaan – satumetsään, jonka jättimäiset kuuset kasvoivat kurottien kohti taivasta. Siellä metsässä mökin takana kulki vanha kauppatie, jonka kerrottiin vievän aina rajan taa.

Lapsenmielessäni liitin tuon vanhan tien Parikkalan itäisintä reunaa kulkevaan "rajareittiin", jonka kiersimme perheen kanssa aina kesävieraiden saapuessa kyläilemään. Siltä hiekkatieltä ei saanut ottaa valokuvia, siltä tieltä näkyi ja näkyy edelleen kahden maan rajapyykit, siltä tieltä näkyy myös maiseman muutos pellostä läpipääsemättömäksi metsäksi.

Kerran mummoni kanssa katsoimme metsikön laitamilla jo umpeenkasvavaa tienpohjaa ja mummoni muisteli kulkeneensa siitä kotiinsa Pajasyrjään, Sepänmäelle. Silloin minun satumetsäni kauppatie yhtyi Helmi-mummoni kotitiehen ja ylitti Suomen ja Venäjän välisen rajan.

Ja mitä sen tien päästä löytyi? Siihen sain vastauksen vasta vuosien päästä, lähtiessäni kotiseutujuhliin Jaakkimaan.

Sieltä mummoni ja minun tieni päästä löytyi mäkinen peltoaukea, taloista tyhjää. Samoilla aukeilla asunut matkaseuralainen toimi oppaana. Ympäristö huo-kui hoitamattomuutta, peltoja ei juuri viljelty ja ne päätyivät

tummaan metsään. Uskon, että se metsä oli sama mitä mummoni oli katsellut nuoruudessaan.

Puut vain olivat vanhempia, suurempia. Kuuset voivat elää 300 vuotta vanhoiksi. Täällä Suomessahan kuuset kaadetaan usein 70-150-vuotiaina. Opin, että kulttuurimaisema on siis haavoittuvampi kuin metsäluonto.

Uskoisin, että ainakin rajan takana käyneet ovat kanssani samaa mieltä, luonto ei tarvitse ihmistä, mutta ihminen tarvitsee luontoa. Luonto on aarre, jota voi ihastella, se antaa pyyteettä.

Nina Trontti
FM, luontokoulunopettaja

Nina Trontti kertoi Jaakkima-juhlilla omista tuntemuksistaan ja sai yleisön hermistymään muistelllessaan mummon kotitietä.